

[Dagmar Andreassen.]

vielsesattest bliver mere og mere almindelige, er der behov for i loven at give barnets far rettigheder, selv om der ingen vielsesattest foreligger, sådan at han har en chance for at få forældremyndigheden, hvis han ønsker det, og hvis det i øvrigt tjener barnets tarv.

Endelig er der loven fra 1914. Den er ikke kendt af så mange og har måske heller ikke så stor betydning, men den er en skønhedsplet på vort retssystem.

Justitsministeren (Thestrup): For godt 5 måneder siden besvarede forsvarsministeren på mine vegne et spørgsmål fra fru Lene Bro om arbejdet i adoptionsudvalget, og jeg kan stort set henholde mig til, hvad der dengang blev sagt.

Skal jeg gentage lidt af det, må det være, at udvalget blev nedsat i december sidste år, og at det skal gennemgå adoptionsloven med særligt henblik på eventuel ændring af reglerne om samtykke til adoption samt overveje en revision af loven af 1914 om adgang til medvirken ved anbringelse af børn, herunder de særlige problemer, der er forbundet med adoption af udenlandske børn.

Som det også blev nævnt ved den sidste orientering om udvalgets arbejde, har det indfordret materiale fra en lang række udenlandske og indenlandske myndigheder og institutioner. Jeg kan i dag yderligere oplyse, at udvalget bl. a. har gennemgået den europæiske adoptionskonvention, og at et underudvalg for tiden behandler den redegørelse fra maj 1970, der er afgivet af et udvalg under socialministeriet med fru Else-Merete Ross som formand om mødrehjælpsinstitutionernes forretningsgang og sagsbehandling i sager om adoptionsformidling.

Endelig er udvalget i færd med en teknisk gennemgang af samtlige bestemmelser i adoptionsloven.

Jeg har tidligere fremhævet, at de problemer, udvalget arbejder med, er så komplicerede og, som det ærede medlem selv nævnte, af så stor betydning for adoptivbørn, deres forældre og adoptivforældre, at det ikke vil være forsvarligt at forcere udvalgsarbejdet endnu mere, end det allerede er sket nu. Jeg har tidligere anmodet udvalget om at blive færdig med dette arbejde så hurtigt som

muligt, og jeg er ganske overbevist om, at udvalget gør alt, hvad det kan for at blive færdig. Men som jeg har nævnt: det er et særdeles vanskeligt og besværligt arbejde.

Dagmar Andreassen: Jeg ved godt, at disse ting er så svære at klare, men kan ministeren slet ikke sige noget om, hvorvidt udvalget skal sidde i 10 år eller man kan forvente, det afslutter sit arbejde inden for de kommende måneder. For selv om det er svært at nedfælde dette i lovtekst, kan det jo ikke hjælpe noget, at vi af den grund stadig væk lader en hel del børn komme i klemme. Så må vi hellere tage fat og få en løsning, der, selv om den ikke er 100 pct. rigtig, så dog er en forbedring.

Justitsministeren (Thestrup): Jeg kan sige så meget, at arbejdet vil ikke vare i årevis, men hvornår det kan blive færdigt, og hvornår betænkningen kan foreligge, tør jeg ikke udtale mig nærmere om. Der er naturligvis noget i det, det ærede medlem siger om, at man måske kunne se lidt mindre på, hvor rigtigt det blev, for at hjælpe nogle, der er i øjeblikkelige vanskeligheder, men jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at skal vi have en lovgivning på dette område, så må den så vidt muligt være 100 pct. sikker. Det er det, vi bestræber os for, og jeg havde nær sagt, at så må man tage det med, at der kommer til at gå endnu et kortere tidsrum.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Grethe Philip* til undervisningsministeren:

„Hvilke planer foreligger der om at støtte handicappede unge og deres hjem gennem udbygningen af den kuratorordning, der gennem en årrække har været knyttet til folkeskolens specialundervisning?“

Skriftlig begrundelse:

En udbygning af kuratorordningen må anses for at være af væsentlig betydning for de handicappede, især de svagt begavede, fordi denne gruppe medborgere ikke har samme muligheder for at tilpasse sig samfundet og udnytte de tilbud, samfundet giver dem.